

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμάς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φε. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 108

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πάσαν αἰτησίαν :

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ”, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῆ 1 Νοεμβρίου 1908.

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἔλης καὶ ὑπεύθυνοι

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ—Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ

Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

Σειρὰ ἄρθρων, ἐπιτηδες διὰ τὴν «Δικαιοσύνην» γραφέντων ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ Εἰσαγγελέως κ.

Δ. ΤΖΙΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐνε κοινῇ ἡ ὁμολογία, ὅτι, ὡς τὰ τῆς δικαιοσύνης ἡμῶν εἶνε γενικώτερον διατεταγμένα, ἄγονοι μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς παρεκκλίσεις αἰτνες, σὺν τῷ χρόνῳ, καθίστανται αἰσθητότερα. Δικασταὶ ἰσόβιοι, περιβεβλημένοι τὸν τίτλον τοῦ Πρωτοδικίου, οὐκ ἔχουσι ἀλληλοδιαδόχως εἰς τοὺς πρόποδας τῶν μᾶλλον ἀποκρήμων Ἑλληνικῶν δόξων, ὅπου ἡ Πολιτεία ἐσοκέρθη νὰ συστήσῃ πολυμελῆ δικαστήρια, ἐκεῖ δὲ καλοῦνται ὄχι νὰ ἀπονεύσῃ τὸ δίκαιον, διότι λίαν σπανίως παρέχεται εἰς αὐτοὺς ἡ ἀφορμὴ πρὸς τοιαύτην ἐργασίαν, ἀλλὰ νὰ φθονῶσι τὴν τύχην οὐκ ὀλίγων Εἰρηνοδικῶν, ἂν δὲν κρίνον ἡ προκρινώτερον νὰ κατατίθῃσι τὰς ἀρετὰς μελαγχολικὰς ὥρας τῶν παρὰ τινά γωνίαν τοῦ καφερείου τῆς κωμοπόλεως, ἧτις ἔλαβε τὸν τίτλον τῆς ἔδρας Πρωτοδικίου καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν φιάλης οἰνοπνεύματος ἢ καὶ δέσμης παιγνιοκάρτων. Ἄλλην εἰκόνα, ἐπίσης οὐκ ἐνθαρρυντικὴν, ἧς ἐνεκα σοβαρότατα διατρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ συντηρήσωμεν καὶ τοὺς μᾶλλον χαλυβδίνους χαρακτῆρας, οἵτινες ἐν πλειονοψηφίᾳ κομοῦν τὸ σῶμα τῶν Ἑλλήνων δικαστῶν, παρουσιάζει τὸ ὅλον τῶν δικαστῶν ἡμῶν σῶμα, εἰκόνα τῆς ὁποίας ἡ ἀπαισιωτέρα ἐκδήλωσις παρετηρήθη ἐπὶ τῷ προσφάτῳ θανάτῳ Ἀρεοπαγίτου ἐπιτίμου, οἷος ὁ Σκαλιστήρης. Εἰκόνα τάξεως, ἧτις ἀγωνίζεται νὰ ἐπαρκέσῃ διὰ τῶν πόρων, οὗς τὸ Κράτος δὲν ἐρυνθιά κἂν νὰ τῇ παρέχῃ. Τοιοῦτοι οἱ δύο σκόπελοι, τοὺς ὁποίους ἐπιτακτικῶτα εἶνε ἐπιβεβλημένοι νὰ ὑπερηδύσωμεν, ὅπως μετ' αὐτὸ σκεφθῶμεν, ἂν δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης ἢ γραφειοκρατικὴ ἐκείνη τῶν ὑποθέσεων διεκπεραιώσις, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἡ δημοσίαις καὶ τὸ προφορικὸν τῆς διαδικασίας παρέμειναν ἔννοια μόλις ἀναφανόμενα ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν ἄρθρων τοῦ νομοθετήματος τοῦ Μάουρεο, ἂν πρέπη νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ λαϊκοῦ δικαστοῦ τὸ ἔρμαιον ἐκεῖνο τῆς συναλλαγῆς, τὸ ἐκπεμπόμενον εἰς τὸ ἀκρότατον τῶν Κυκλάδων ἢ τῆς Πελοποννήσου σημείον, ὅχι διὰ νὰ λύσῃ διαφορὰς μὴ ὑπαρχούσας, ἀλλὰ διὰ νὰ μεταρραπῇ ἐπὶ τῆς ταχυδρομικῆς διανομῆς ἢ εἰς μέλος λιμενικῆς ἐπιτροπῆς ἂν μὴ καὶ εἰς ἐπὶ τῆς οἰδὲ ποίου φανοῦ ἢ καὶ φάρον. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἔχομεν τὸ δίκαιον νὰ εἰπωμεν, ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν λειτουργεῖ πολιτικὴ ἢ καὶ ποινικὴ δικαιοσύνη ἢ ἀντιθέτως εἰμὲθα ὑπὸ ὄχρου, τὸ ἀντίθετον ἀνομολογούντες, νὰ συλλάβωμεν τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἐπιβάλωμεν τὰς μεταρρυθμίσεις ἐκεῖνας ἂνε τῶν ὁποίων ἔδρα μὲν δικαστῶν πάντοτε δὲ ὑφίστανται καὶ ἄνθρωποι φέροντες τὸν τίτλον τοῦ δικαστοῦ οὐδέποτε θὰ παύσουν ὑπάρχοντες, τὸ δίκαιον ὅμως βεβαίως δὲν θὰ ἀπονήμαται, ὅπως καὶ σήμερον, ὅπως καὶ ἀπὸ ἐτῶν δὲν ἀπονέμεται; Τὸ σύνθημα πρὸς τοιαύτην ἀναμορφωτικὴν ἐργασίαν τὸ δίδει αὐτὸς ὁ παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ Εἰσαγγελέως διὰ τοῦ κατωτέρω ἄρθρου του, τόνιζον ἀπροκαλύπτως ἀληθείας, αἰτνες, ὅσον καὶ ἂν εἶνε μικρά, εἶνε πάντοτε ἀλήθειαι.

Β:

Περιορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν διὰ τῆς καταργήσεως μικρῶν δικαστηρίων, διὰ τῆς ἐλαττώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἑφετῶν καὶ Ἀρεοπαγιτῶν. Ἀξιοῦσι τοῦ μισθοῦ τῶν δικαστῶν.

Ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν εἶνε ὑπερβολικὸς καὶ ὅτι πρέπει νὰ περιορισθῇ ἐπαίσθητος οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ. Τὰ μικρὰ δικαστήρια εἶνε ἄνευ ἀσφαλείας, καὶ δι' ἑλλείψιν ἐκδικαζομένων ὑποθέσεων, αἱ συνεδριάσεις εἶνε σπάνιαι καὶ βραχυχρόνιοι. Ἡ ἐν αὐτοῖς ἀεργία τῶν δικαστῶν εἶνε συνηθεστάτη, διακινδυνεύει δὲ τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ δικαστοῦ καὶ ἐπαυξάνει τὰ βάρη τοῦ δημοσίου ταμείου. Ὁ Δουφῶρ κατήγγειλε τὸ κακὸν τοῦτο ὡς ἐπικίνδυνον, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ θεραπευθῇ ἄνευ ἀναβολῆς, λέγων ὅτι τὸ θέαμα τῆς ἀεργίας τῶν δικαστῶν στερεῖ αὐτοὺς τῆς αἰγλῆς, ἧτις πρέπει νὰ εἶνε τὸ προνόμιον τοῦ ἐπαγγέλματός των, τὸ δὲ δημόσιον, συνειθίζον νὰ βλέπῃ αὐτοὺς ἄνευ ἐργασίας, συνειθίζει ἐπίσης νὰ μὴν ἀναζητῇ ἐν αὐτοῖς τὸ πρωτότυπον βίου ἐνεργητικῶς καὶ νοήμονος, εἶνε δὲ κακὸν, προστιθῆσιν, οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης νὰ ἀποβάλλωσι τὴν ἕξιν τῆς ἐργασίας καὶ νὰ μὴ ἔχωσι τὰ μέσα τῆς ἐπαυξήσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν γνώσεων των. Ἐὰν ἡ σπουδὴ τοῦ δικαίου εἶνε δυσχερὴς καὶ ἀπαιτῆ μακροῦς κόπου, ἢ ἐφαρμογὴ εἶνε δυσχερεστέρα, καθ' ἑκάστην δὲ τίθενται ζητήματα νέα καὶ προβλήματα περίπλοκα, πρὸς λύσιν δ' αὐτῶν ὅποια γνώσις τῶν ὑποθέσεων καὶ ὁποῖα πείρα ἀπαιτεῖται! Λοιπὸν πῶς ὁ δικαστὴρ θὰ ἦ ἰκανὸς πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ λεπτοῦ τούτου ἔργου, ἐὰν θὰ ἐξήσκησε τὸ πνευμά του δι' ἀδιακόπου καὶ γονίμου ἐργασίας, καὶ ἂν ἀπώλεσε κατὰ τὰς μακρὰς ἀναπαύλας τὰς γνώσεις καὶ τὴν πρᾶξιν τοῦ δικαίου; Καὶ δὲν εἶνε

φῶδος μήπως παρ' αὐτῷ ἢ διανοητικὴ ἀξία δὲν ἰσοῦται πρὸς τὴν ἠθικὴν τοιαύτην, ἢ μήπως ἢ ἀκραιότης δὲν εὐρίσκει ἐν τῇ πολυμαθείᾳ αὐτοῦ ὁδηγὸν ἀποχρώντως ἀσφαλῆ καὶ πεφωτισμένον; Ἡ κατάργησις λοιπὸν περιττῶν θέσεων, ἢν καὶ ἄλλοτε ἐπανειλημμένως ὑπεστήριξα ἐνώπιον τῶν ὑπουργῶν τῆς δικαιοσύνης, ὑποδεικνύεται ὡς τὸ μόνον φάρμακον εἰς τὴν ἀξιοθρήνητον ταύτην κατάσταση. Αὕτη ἀποχρώντως ὑποστηρίζεται ὡς πρὸς τὰ δικαστήρια, τὰ ἔχοντα ὀλίγας ὑποθέσεις καὶ ὧν ἢ ὑπαρξίς δὲν δικαιολογεῖται. Εἰς ἐνίσχυσιν δὲ τῆς γνώμης ταύτης δύναται τις νὰ προσθέσῃ, ὅτι ἡ εὐκολία τῆς συγκοινωνίας σήμερον καθίστησιν ἀνωφελῆ τὴν διατήρησιν δικαστηρίων ἐν ἐκάστῳ Νομῷ. Ὁ διάδικος δὲν ἐκτίθεται εἰς κοπιώδη μετάβασιν εἰς ἄλλον τόπον, οὔτε εἰς ἐπιζήμιον ἀπώλειαν χρόνου, ἔχων δ' ὄλας τὰς εὐκολίας διὰ τὴν εὐχερῆ μετάβασιν, θέλει κερδίζει πρὸς τοῦτοις ὅτι θέλει ἔχει δικαστὰς ἀνωτέρας περιωπῆς παρέχοντας σοβαρῶς ἐγγυήσεις πείρας καὶ μαθήσεως. Ὅστις θέλει νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἂς μεταβῇ μόνον ἄπαξ εἰς Εὐρυτανίαν. Ἐκεῖ θέλει ἴδει τοὺς δικαστὰς ἄνευ ἐργασίας, ριγούντας ἐκ τοῦ ψύχους καὶ ἐπιδιώκοντας εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐκεῖ τοποθετήσεως μετάθεσιν. Ἐκεῖ θέλει ἴδει ὅτι ὁ λαὸς ἔχει ἐθισθῆ νὰ θεωρῇ τοὺς τοιοῦτους δικαστὰς ὡς συναξιοῦχους καταδεδικασμένους νὰ μένωσιν ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ. Ἐκ τῆς στατιστικῆς τῶν ἐργασιῶν τῶν μικρῶν δικαστηρίων οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύεται σαφέστερον ἢ ὅτι πράγματι κατεπίγουσα καθίσταται ἢ ἀποκατάργησις αὐτῶν. Δυσκολωτάτῃ δ' ἀπο-

δαίνει ἢ ἀνεύρεσις ἐπιστημονικῶν λόγων, οἵτινες δύναται νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν ἀναβολὴν τοῦ μέτρου τούτου. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου αἱ βιωτικαὶ συνθήκαι ἐν μικροῖς καὶ περιορισμένοις τόποις καθιστῶσιν ἐξ ἀνάγκης τοὺς δεσμοὺς τοῦ δικαστοῦ πρὸς τοὺς ἐπιχωρίους λίαν στενοὺς ἐπὶ μεγάλῳ κινδύνῳ ἐπιρρασεῖς τῆς δικαστικῆς ἀμεροληψίας, ἐνῶ δὲ δικαστῆς ὁ ζῶν ἐν μεγαλειτέρῳ τινὶ πόλει δύναται πολὺ εὐκολώτερον νὰ διατηρηθῇ ἐλεύθερος ἀπὸ παντὸς τοιοῦτου δεσμοῦ καὶ ἀνεπηρέαστος. Φρονούμεν δὲ ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο πρέπει νὰ ληφθῇ συγχρόνως τῇ μεταρρυθμίσει τῆς διοικητικῆς περιφέρειας. Τῷ 1876 ἢ ἐπιτροπῇ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπρότεινε τὴν κατάργησιν τεσσάρων πρωτοδικείων, ἀλλ' ἡ συζήτησις ἐσταμάτησε μετὰ τὴν πρώτην ἀνάγνωσιν, ἐπανελήφθη δὲ ἡ πρότασις ἐπὶ τοῦ τελευταίου ὑπουργείου Δεληγιάννη, εἰς οὐδὲν καταλήξασα ἀποτελέσμα ἐνεκεν ἰσχυρῶν ἀντιδράσεων. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἐπιψήφισις τοιαύτης μεταρρυθμίσεως εἶνε δυσχερὴς, καὶ δὲν φαντάζομαι ὅτι ἀρκεῖ πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος ἢ ἐκφρασις εὐχῆς ἢ ἐπιθυμίας. Τὸ ζήτημα δὲν εἶνε τί ἐπιθυμῆ τις νὰ γίνῃ. Ἐγὼ περιορίζομαι μόνον εἰς τὴν συζήτησιν ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ ὀρθοῦ, ἢ ἐκτίμησις δὲ τῶν δυσκολιῶν ἐν τῇ πράξει εἰς ἄλλους ἀπόκειται. Ἀληθῶς ἢ σύστασις μικρῶν πρωτοδικείων ὑπῆρξε σφάλμα δυσκόλως ἐπανορθούμενον, διότι ὅσον καὶ ἂν δὲν λειτουργῶσιν ἐπιτυχῶς, μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν πρωτοδικείων τούτων καὶ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου τὸ ζήτημα τῆς καταργήσεως αὐτῶν διαμένει μᾶλλον περιπελεγμένον ἢ πρότερον καὶ μᾶλλον δύσλυτον. Τὸ παρελθὸν εἰς τὴν ἡμᾶς ἀποχρώντως ὅτι αἱ ἐπαρχαί, ἐν αἷς ἐγκατέστησαν πρωτοδικεῖα, δὲν ἐννοοῦσι ν' ἀφῆσωσιν ἄνευ ζωηρᾶς διαμαρτυρίας τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν νὰ χειρουργήσῃ, καὶ ἡ κυβέρνησις πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ τὴν κατάργησιν, ὀφείλει νὰ σταθμίσῃ σοβαρῶς πᾶσαν τοιοῦτον μέτρον συνέπειαν. Φρονῶ, ὅτι διὰ τὴν συγχρότησιν τοῦ Πλημμελειοδικείου ἀρκεῖ ὁ ἀριθμὸς τριῶν δικαστῶν ὡς καὶ ἄλλοτε ὑπεστήριξα, νομίζω μάλιστα, ὅτι κατ' ἰσχυρότερον λόγον ἐνδεικνύεται ἢ ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ τῶν πρωτοδικῶν, διότι ἐν τοῖς πλημμελειοδικείοις τὰ θέματα εἶνε πολὺ ἀπλούστερα ἢ ἐν τοῖς πρωτοδικείοις. Ἡ παράτασις τῆς σημερινῆς καταστάσεως ὑπαγορεύεται ὑπὸ ὑπερβάλλοντος σεβασμοῦ πρὸς τὸ καθεστῶς, ἄλλον δὲ λόγον δὲν ἔχει οὐδένα. Θέλομεν δηλαδὴ νὰ δικάζωσι πέντε ἐν τῷ πλημμελειοδικείῳ, διότι μέχρι τοῦδε οὕτω γίνεται, ἐνῶ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἄλλοις τρεῖς δικασταὶ δικάζουσι πλημμελήματα. * Πολὺς λόγος ἐγένετο ἐσχάτως περὶ μονομερῶν πρωτοδικείων δεκτῶν δὲ τούτων γινόμενων, ἤθελε περιορισθῇ τὸ προσωπικὸν καὶ ἤθελε γίνῃ ἐπαίσθητὴ οικονομία, οἱ διάδικοι δ' ὅμως προτιμῶσι νὰ ἔχωσι τρεῖς δικαστὰς καὶ οὐκ ἓνα, διότι ὁ εἰς εὐκόλως δυνατόν νὰ πλανηθῇ, ἢ δὲ πλάνη εἶνε ὀλιγώτερον ἐπιφοβος, ἐὰν πλείονες δικασταὶ, ἐπίσης πεπαιδευμένοι καὶ ἀρμόδιοι, συνεισφέρωσιν ὅμοῦ τὰ φῶτα αὐτῶν. Τὸ σύστημα δὲ τοῦτο καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἀπεκρούσθη, διότι, εἰ καὶ ἀνωμολογήθη, ὅτι εἶνε θελητικὸν κατ' ἀρχήν, οὔτε ἐπιθυμητὸν εἶνε οὔτε ἀποχρώντως προστατεύει τοὺς διαδικούς. Τὸ λόγου δ' ἐνταῦθα γινόμενον περὶ ὑποδείξεως ἐλλείψεων ἐν τῷ ὀργανισμῷ τῶν δικαστηρίων, κρίνω εὐλογον νὰ ὑποβάλω καὶ τὴν γνώμην μου περὶ εὐρυτέρας μεταρρυθμίσεως τοῦ δικαστικοῦ

ὀργανισμοῦ, ὑπαγορευομένης πρὸ πάντων ὑπὸ τοῦ σκοποῦ τῆς βελτιώσεως τῆς δικαιοσύνης διὰ τῆς καταργήσεως περιττῶν θέσεων καὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν δικαστῶν. Κατὰ τὴν γνώμην μου πρέπει νὰ καταργηθῇ ἐν περιττῶν ἑφετῶν, νὰ περιορισθῇ δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑφετῶν τῶν ἀναγκαίων πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου εἰς τρεῖς μόνον ἀντὶ τῶν νῦν πέντε, ὡς καὶ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν εἰς πέντε ἀντὶ ἐπτὰ. Ὁ πολὺς ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν, τῶν συμπραττόντων εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς δίκης, δὲν εἶνε ἀπαραίτητος ἕως οὔτε ἐγγύσις ὀρθῆς κρίσεως. Ἐὰν εἰς μόνον δικαστῆς εἶνε ἐπικίνδυνος, δὲν εἶνε ἀκρίβης νὰ συλλογισθῶμεν, ὅτι ὅσοι πλείοτεροι εἶνε οἱ δικασταὶ τῶν περισσοτέρων αἱ ἀποφάσεις αὐτῶν εἶνε σύμφωνοι πρὸς τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἐπιείκειαν. Ἡ ἀξία δικαστικῆς τιμῆς κρίσεως ἐξαρτᾶται πλείοτερον ἐκ τῆς ἰκανότητος τοῦ δικαστοῦ ἢ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν. Ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν διασκηπτομένων τούτων δύναται πολλὰκις ν' ἀποβῇ αἰτία συγχύσεως. Εἶνε δύσκολον νὰ ἴδῃ τις ἐπὶ τῇ πέντε δικαστὰς σκεπτομένους καὶ κρίνοντας κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἢ δὲ διαφορά αὐτῆ τῶν ἐν τῷ συμβουλευτικῷ γνωμῶν δὲν ἐπιτρέπει πάντοτε νὰ προκύψῃ πλειονοψηφία καθαρὰ καθ' ὀρισμένην ἔννοιαν. ἴσως τὸ ἄτοπον τοῦτο δὲν ἤθελεν ὑπάρχει, ἐὰν οἱ ἑφέται καὶ Ἀρεοπαγίται εἴχον τὴν αὐτὴν μέθοδον τῆς κρίσεως, ἐξηγμένην ἐξ ὁμοίας πείρας τῶν ὑποθέσεων. Τοῦτο ὅμως δὲν ἔχει οὕτως. Ἐνεκεν δὲ τῆς διαφορᾶς τῶν κρίσεων, δύσκολον εἶνε νὰ συμβιβασθῶσιν αὐταί, καὶ ἐνίοτε καταλήγουσιν εἰς τὴν ὑπερίσχυσιν γνώμης ὀλιγώτερον ἀκριβοῦς καὶ ὀλιγώτερον δικαίας. Οὐδὲ εἶνε δυνατόν ν' ἀντιταχθῇ ὅτι οἱ δικασταὶ τοῦ β' βαθμοῦ (ἐφέται) πρέπει νὰ ὦσι πολυαριθμότεροι τῶν τοῦ πρώτου, διότι τοῦτο δὲν εἶνε λογικόν. Λογικὸν δ' εἶνε μόνον νὰ ἔχωσι περισσοτέραν πείραν καὶ κύρος. Τὸ τεκμήριον τοῦ ἀριθμοῦ δὲν εἶνε ἀσφαλές. Διατὶ τρεῖς ἐφέται, διανύσαντες μακρὸν δικαστικὸν στάδιον, δὲν εἶνε ἐξ ἴσου ἰκανοὶ νὰ ἐκτιμῶσιν τὴν ὀρθότητα πρωτοδικίου ἀποφάσεως ὅπως οἱ πέντε ἐφέται; «Περιορίζοντες τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐφετῶν τῶν ἀναγκαίων εἰς τὸ κύρος τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἑφετείου εἰς τρεῖς καὶ μόνον, ἔλεγεν ὁ ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας εἰσαγών τὸ περὶ τούτου νομοσχέδιον τῷ 1904, συμμοφόμεθα μετὰ τὴν γνώμην τῆς πλειονοψηφίας τῶν δικαστῶν καὶ δικηγόρων, καὶ φρονούμεν ὅτι καθιστῶμεν ὀλιγώτερον συγχῆς συγκρούσεις γνωμῶν, αἰτνες περιπλέκουσι τὴν διάσκεψιν ἀντὶ νὰ ἐνισχύσωσιν αὐτὴν». Τοῦτ' αὐτὸ δυνάμεθα νὰ ἐπικαλεσθῶμεν καὶ ἡμεῖς, τρανὴν δὲ ἀπόδειξιν τούτου δύναται τις νὰ προτείνῃ τὴν ἀποτυχίαν τῆς παρ' ἡμῖν ὀλομελείας τοῦ Ἀρ. Πάγου ἐν τῇ ἀποστολῇ αὐτῆς, διότι αἱ ἀποφάσεις τῆς ὀλομελείας κατὰ τὴν ὀρθὴν λύσιν τῶν ζητημάτων ὑστεροῦσι τῶν ἀποφάσεων τῶν κατ' ἴδιαν τμημάτων. Ὁ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσης προέτεινε τὸν περιορισμὸν τῶν ἐφετῶν εἰς τρεῖς καὶ τῶν ἀρεοπαγιτῶν εἰς πέντε. Ὅθεν ἂν καὶ ἡμεῖς ἠθέλομεν προβῆ εἰς περιορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν, δὲν ἠθέλομεν πράξει τι αὐθαίρετον οὐδὲ ἀγνώστον παρ' ἄλλοις. * Μένει ἤδη νὰ εἰπωμεν ἂν ἡ περιστολὴ τοῦ προσωπικοῦ τῶν δικαστηρίων εἶνε ἀντισυνταγματικὴ ἢ μή. Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν γεννᾶται ἐν Γαλλίᾳ, διότι τὸ τελευταῖον σύνταγμα τῆς Γαλλίας τῆς 25 Φεβρουαρίου 1875 δὲν περιέχει τὴν διάταξιν περὶ ἰσοδιότητος τῶν δικαστῶν καὶ

επομένως δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπικαλεσθώμεν τὰ ἐν Γαλλίᾳ συμβαίνοντα, δυνάμεθα δ' ὅμως νὰ στηριχθῶμεν εἰς τὰ παρ' ἄλλοις ἔθνεσι δεκτὰ γενόμενα, ἐν οἷς ἰσχύει ἡ ἰσοδιότης. Ἡ ἰσοδιότης εἶνε θεσμός ἱερός, ὃν δὲν δυνάμεθα κατ' ἐλάχιστον νὰ θίξωμεν, εἶνε ἐγγύησις πολυτίμος, διδομένη οὐχὶ εἰς τοὺς δικαστάς, ἀλλ' εἰς τοὺς διαδίκους κατὰ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, δὲν δύνανται δ' ὅμως ν' ἀποτελέσῃ ἐμπόδιον εἰς πᾶσαν πρόδον καὶ εἰς πᾶσαν ἀναμόρφωσιν. Οἱ δικασταί, ὧν θὰ καταργηθῶσιν αἱ θέσεις, θὰ λάβωσιν ἢ δλοκλήρον τὸν μισθὸν αὐτῶν ἢ σύνταξιν ἀνάλογον πρὸς τὰ ἔτη τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, ὡς ἤθελε κρινεῖ καλὸν νὰ ὀρίσῃ τὸ θέμα τοῦτο ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία.

Ὅτως ἐν Ὀλλανδίᾳ ὁ νόμος τῆς 10 Νοεμβρίου 1874 περιώρισεν τὰ Ἐφετεία εἰς πέντε ἀντὶ τῶν ἑνδεκα, οἱ δὲ μὴ τοποθετηθέντες Ἐφέται εἰς τὰ διατηρηθέντα Ἐφετεία διετήρησαν δλοκλήρον τὸν μισθὸν αὐτῶν οἱ μὴ ἔχοντες δὲ ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 65 ἐτῶν δὲν ἀπῆλθον τοῦ προνομίου τοῦτου εἰμὴ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἤθελον κληθῆ εἰς ἄλλην ὑπηρεσίαν. Καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ἔθνεσιν, ἐν οἷς ἰσχύει ἡ ἰσοδιότης, ὑπάρχουσι παραδείγματα μεταρρυθμίσεων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς καλλιτέρας διαχειρίσεως τῆς Δικαιοσύνης, τὰ δὲ δικαιώματα τῶν δικαστῶν διετηρήθησαν σεβαστὰ μᾶλλον ἢ ἦττον εὐρέως. «Βεβαίως, λέγει, ὁ Desgardins τὸ σέβας πρὸς τὴν ἰσοδιότητα δὲν δύναται νὰ καταστῇ δεσποδισμὸς, καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξίχθῃ μείχρι τῆς ἀμφισβήτησεως εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν τοῦ δικαιοῦματος τοῦ μεταβάλλει τὸν δικαστικὸν ὀργανισμόν, τοῦ περιορίζει τὸν ἀριθμὸν τῶν δικαστηρίων. Ὑπάρχουσι συντάγματα, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ ἔθεντο τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσοδιότητος, ἐπεφύλαξαν βητικῶς εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν τὸ δικαίωμα νὰ εἰσαγάγῃ τροποποιήσεις ἐν ταῖς θεμελιώδεσι βάσεσι τῆς διαχειρίσεως τῆς δικαιοσύνης ἢ ἐν ταῖς λεπτομερείαις τῆς ἐφαρμογῆς. Ἡ ἐπιφύλαξις οἰκωθεν ἐννοεῖται, ἔταν δὲν ἐκφράζεται. Ἐκεῖνο δ' ὅμως τὸ ὁποῖον δύναται τις ν' ἀξιώσῃ εἶνε : ἡ καλὴ πίστις νὰ προεξάρχῃ τοιούτων πράξεων καὶ οὐδὲν ἔξον τῆ δικαιοσύνης συμφέρον νὰ ἐμπνέῃ αὐτάς. Μέγας δὲ κίνδυνος ἀπειλεῖται δι' ἕνα τόπον, ἔταν θίγωνται οἱ νόμοι οὗτοι, οἵτινες πρέπει νὰ ὦσιν οἱ ὀλιγώτερον εὐμετάβλητοι, διὰ συμφέρον προσωπινὸν ἢ φαντασιώδες».

Κατὰ ταῦτα ἐπομένως εἶνε ἀδικαιολόγητος ἡ κατάργησις χρησίμων δικαστηρίων, ἔταν ὑπαγορευθῆναι ὑπὸ ἰδιωτικοῦ συμφέροντος καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας. Σήμερον δὲ ἐπιβάλλεται διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἡ ἐλάττωσις τῶν ἀριθμῶν τῶν δικαστῶν διὰ τῆς καταργήσεως περιττῶν δικαστηρίων, διὰ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἐφετῶν καὶ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν συμφώνως πρὸς ἕσα ἄλλοτε ἔχω προτείνει, στηριζόμενος εἰς στατιστικὴν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ν' αὐξήσῃ δὲ ὁ μισθὸς τῶν διατηρηθῶν δικαστῶν. Οὐδὲ πρέπει νὰ παρακωλυθῇ τοιαύτη μεταρρυθμίσις, τοιαύτη ἐλάττωσις τοῦ προσωπικοῦ, ὠφέλιμος εἰς τὸν τόπον, ἐξ ὑπερβολικοῦ σεβασμοῦ πρὸς θεσμὸν ἀριστον μὲν καθ' ἑαυτὸν, οὐχὶ δ' ὅμως καὶ ἀθικτον.

Ο ΑΣΤΥΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

Ἐπὶ τῆς προεδρείαν τοῦ κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἐπιτροπῆς, ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἢ πρὸς σύνταξιν νομοσχεδίου τοῦ Ἀστυκοῦ Κώδικος ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους συγκροτημένη ἐπιτροπῆ. Ὁ κ. Ἐπιτροπῆς, ὅστις κατ' ἀρχὴν ἐνέκρινε πᾶσαν τὴν μέχρι τῆς σήμερον συντελεσθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐργασίαν, ὑπέδειξεν ὅτι σκοπιμώτερον θὰ ἦτο ἂν αὐτοτελῆ τινὰ τοῦ Ἀστυκοῦ δικαίου μέρη, μὴ συνεχόμενα ἀναποσπᾶστως μετὰ τοῦ ὅλου, ἀπῆρτιζον ἕδρα τρόπον τινὰ νομοσχεδία, ἅτινα νὰ μετετρέποντο εἰς νόμους, ὅπως οὕτω θ' ἔραπευθῶσιν ἀπὸ τοῦδε ἐπεύγουσαι ἀνάγκαι καὶ πληρωθῶσι τινὰ τῶν κενῶν, ἔνεκα τῶν ὁποίων αἱ συναλλαγαὶ οὐκ ὀλέγον δυσχεραίνονται. Ἐνεκα τῆς τοι-

αύτης, ἀρετὰ πρακτικῆς γνώμης τοῦ κ. Ἐπιτροπῆ, ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις ὅπως ἡ ἐπιτροπῆ ἐπέξεργασθῆ νομοσχεδίων περὶ Διαθηκῶν ἐπὶ τῆ βίβσει τοῦ ἐτοίμου ἤδη ἀπὸ ἱκανῶν ἐτῶν νομοσχεδίου καὶ τῶν διατάξεων τοῦ Γερμανικοῦ ἀστυκοῦ κώδικος, μετὰ τοῦτο δὲ συναρμολογήσῃ εἰς ἕδιον ἐπίσης νομοσχεδίων τὴν περὶ παραγραφῆς ἐτοίμην καὶ εἰς τὸ γενικὸν μέρος κατατεταγμένην ἐργασίαν τῆς, διὰ τῆς ὁποίας εἰσάγεται τὸ βραχυπρόθεσμον τῆς παραγραφῆς ἐπὶ πλείστον ὄσων ἀξιώσεων. Ἐνὸντον ὅτι αἱ μερικαὶ αὐταὶ ἐργασίαι δὲν θ' ἀκαταστάτως ἀφορμῆ ὅπως ἡ ἐπιτροπῆ παρακλήνῃ τοῦ προορισμοῦ τῆς, ὅστις εἶνε ἡ ἐπέξεργασία ὀλοκλήρου τοῦ Ἀστυκοῦ Κώδικος.

ΕΞ ΕΝΟΣ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΥ

Ἐκ τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου κ. Γεωργ. Πετροπούλου πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, ἣν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, διατελοῦσαν ἐν γνώσει οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν τοῦ ἐπεισοδίου ὅπερ εἶχε λάβει χώραν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν κ. Τιμ. Βιζβίζη καὶ τὸ ὁποῖον ἔλαβε κατὰ τοῦτο πρωτότυπον διὰ τὰ ἦδη μας τροπῆν, διότι προεκαλεῖτο ἡ ἐπέμβασις τοῦ συμβουλίου τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου, ἀπὸ τῆς γνώμης τοῦ ὁποῖου ἐξήρτησεν ὁ κ. Γ. Πετροπούλος τὴν λύσιν. Συνεπεί τῆς αἰτήσεως ταύτης τοῦ κ. Γ. Πετροπούλου, συνήλθε τὴν παρελθούσαν Κυριακῆν, ἐπὶ τούτῳ κληθῆν, τὸ συμβούλιον τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου, ὅπερ κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ νὰ μεταβῇ τριμελῆς ἐκ τούτου ἐπιτροπῆ παρὰ τῶ κ. Προέδρου καὶ ἐκ τῶν δοθησομένων τυχόν ἐπ' ἐκεῖνον ἐξηγήσεων νὰ κανονίσῃ τὴν περαιτέρω στάσιν καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ σώματος ἐν γένει τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων ὅπερ ἐκπροσωπεῖ. Πράγματι τὴν παρελθούσαν Τρίτην, ἡ ἐπιτροπῆ τοῦ συμβουλίου, ἀπολυμένη ὑπὸ τῶν κ. κ. Ἰωάν. Ἐνκλειδου, Π. Τσαλδάρη καὶ Π. Θεβαίου, ἐπεσκέφθη τὸν κ. Πρόεδρον εἰς τὸ γραφεῖον του. Τὴν μετὰ τὸ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ὥραν ἀνηλλάγη, δὲν φρονούμεν ὅτι συντελεῖ κατὰ τι εἰς τὸ ζήτημα, ὅπως καὶ δημοσίᾳ ἐκτεθῆ. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε, ὅτι ὁ κ. Πρόεδρος ἠγνόησε νὰ παρασθῇ ἐκεῖνην τὴν λύσιν ἣν ὁ κ. Κ. Ἐσολιν, ὅστις, σημειώτερον ἀντεπροσωπεύει παρὰ τῶν συμβουλίου τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου τὸν κ. Γ. Πετροπούλου, ἀπουσιάζοντα τῶν Ἀθηνῶν, ἐκίθησι λακωνικῶς μὲν ἀκριβέστατα ὅμως ἐν τῇ κατοικίᾳ ἐπιστολῇ του. Μετὰ τὰς παρασχεθείσας ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἐξηγήσεις καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ὑποδειχθεῖσαν λύσιν, τὸ συμβούλιον τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου, συνελθὼν τὴν χθὲς Παρασκευῆν, κατέληξεν εἰς τὴν γνώμην, ὅτι ὁ κ. Γ. Πετροπούλος καὶ εἶνε καὶ δεόν νὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν ἱκανοποιηθέντα ὡς αὐτοῦ, τὸ συμβούλιον ὅμως τοῦ Συλλόγου εἰς ὃν ἀνήκει, θεωρεῖ αὐτὸν μὴ ἱκανοποιηθέντα ὡς δικηγόρον, ὅτι θεωρεῖ τὴν στάσιν τοῦ κ. Προέδρου ὡς μὴ σύμφωνον πρὸς τὰ δικαιώματα ἅτινα ὁ Ὄργανισμὸς τῶν δικαστηρίων τῷ παρέχει καὶ πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις εἰς ἃς ὁ αὐτὸς Ὄργανισμὸς τὸν ὑποβάλλει, τοῦτου δ' ἔνεκα ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι τηρηθῶσιν αἱ διατάξεις τοῦ Ὄργανισμοῦ. Ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἣν βεβαίως πρέπει νὰ παρακολουθήσῃ εἴτε νόμιμός τις ἐνέργεια τοῦ αὐτοῦ συμβουλίου τοῦ Συλλόγου, ἀφοῦ κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ προσεβλήθη ὡς τοιοῦτο ἐν τῶν μελῶν του, εἴτε ἀπεπράγματος τις τοιαύτης ἀρμοδίας ἀρχῆς, ἔχει ὡς ἔξῃς :

«Ἡ ἀπάντησις, ἣν ἔδωκεν ὁ κ. πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, θεωρεῖ ὀμοφώνως τὸ Συμβούλιον, ὅτι ἀποτελεῖ ἱκανοποιήσιν τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἐμφανισθέντος κ. Γεωργίου Πετροπούλου, ὡς ἀτόμου, κατὰ τὴν κρίσιν ὅμως τοῦ Συμβουλίου, παραμένει καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἀκέραιον τὸ ζήτη-

μα, ἂν ἐπὶ τῇ βίβσει τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Ὄργανισμοῦ δικαιούται ὁ πρόεδρος νὰ ἀποβάλλῃ ἐκ τοῦ γραφείου του δικηγόρον, ἔστω καὶ παρεκτρεπόμενον κατὰ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν. Ἡ περὶ τοῦ ζητήματος τοῦτου, ὀμοφώνως ἐπίσης γνώμη τοῦ συμβουλίου, εἶνε ἀποφατικῆ, τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων μὴ ἀναγκάζοντος μεταξὺ τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν καὶ τὴν ἀποβολῆν. Ἐξ ἀφορμῆς δὲ τῶν γενομένων, ἐλπίζει τὸ Συμβούλιον, ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θὰ τηρῶνται εὐλαδῶς αἱ διατάξεις τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων.

- Ἰωάν. Ἐνκλειδου. Πρόεδρος.
- Δ. Τσάτσος. Ἀντιπρόεδρος.
- Ἄγγελος Ἀθανασίου.
- Παναγ. Ἀραβαντινός.
- Πέτρ. Θεβαίος.
- Θεόδ. Μαριολόπουλος.
- Θρασύβ. Πετιμεζᾶς.
- Μάρκος Σεβαστιανός.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ Κ. Κ. ΕΣΣΑΙΝ

Ὁ δικηγόρος κ. Γ. Πετροπούλος ὑπέβαλε πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τὸν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν αἴτησιν περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως, παρεκάλεσε δὲ νὰ μὴ κληθῆ ὁ ἀντιδικός, διότι ἄλλως ἤθελεν ἀπομακρύνει τὰ κατασχετέα καὶ ματαιώσῃ τὴν κατάσχεσιν. Ὁ κ. Πρόεδρος ἀπήντησεν ὅτι ἔχει ἀπαράβατον ἀντίθετον ἀρχὴν, τοῦ δὲ κ. Πετροπούλου ἀπαντήσαντος ὅτι ἐν τούτοις εἰς ἄλλας περιστάσεις ἐχορήγησεν ἀδείας κατασχέσεως χωρὶς νὰ κλητεύσῃ τὸν καθ' οὗ ἡ αἴτησις, ὁ κ. Πρόεδρος, θεωρήσας ὅτι προσεβλήθη, ἀπέβαλε τὸν κ. Πετροπούλου ἐν ὀργῇ τοῦ προεδρικοῦ ζωματίου.

Προκειμένου περὶ προεδρικῆς ὑπερβασίας, ἐνδιαφερούσης πάντα δικηγόρον, ὁ κ. Πετροπούλος ἀνέφερε τὸ γεγονός εἰς τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου. Τοῦτο δι' ἐπιτροπῆς ἀπετάθη πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον ὅπως βεβαιωθῆ περὶ τῶν γεγονότων. Ὡς μαθάνω ὁ κ. Πρόεδρος ἐδήλωσε τῇ ἐπιτροπῇ, ὅτι τὴν παρατήρησιν τοῦ κ. Πετροπούλου ἐξέλαθεν ὡς ἐνέχουσιν ἀπόδοσιν μεροληψίας, καὶ ὅτι ἐὰν ὁ κ. Πετροπούλος βεβαιῶ, ὅτι δὲν εἶχε πρόθεσιν προσβλητικῆν, ἐκφράζει καὶ αὐτὸς τὴν λύπην του. Ὡσαὶ νὰ ἦσαν μάρτυρες μονομαχίας τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ὡσαὶ νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἰδιωτικῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν κ. κ. Πετροπούλου καὶ Βισβίζη.

Ὁ νόμος ὀρίζει τὰ μέτρα, ἅτινα ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ δικαιούται νὰ λάβῃ κατὰ δικηγόρου παρεκτρεπομένου. Ἐὰν κατὰ τοῦ κ. Πετροπούλου ἐφηρμόζετο μέτρον τι πειθαρχικόν, τότε μόνον θὰ ἐγεννᾶτο ζήτημα, ἐὰν τὸ μέτρον ὀρθῶς καὶ ἐν δικαίῳ ἢ μὴ ὀρθῶς καὶ ἐν ἀδικίᾳ ἐφηρμόσθη. Ἀλλ' οὐδαμῶς τοῦ νόμου ἀπαντᾷ δικαίωμα τοῦ προέδρου, ἐνασκούντος τὰ προεδρικά του καθήκοντα, πρὸς ἀποβολῆν δικηγόρου ἐνασκούντος ὑπηρεσίαν, ἐκ τοῦ δικαστικοῦ καταστήματος ἢ τοῦ προεδρικοῦ γραφείου. Κατὰ συνέπειαν ὁ κ. Πρόεδρος ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐνήργησεν ἐκνόμως καὶ αὐθαίρετως.

Τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου δὲν ἔχει καμμίαν ἐπίσημον θέσιν ἀπὸ τῆς ὁποίας νὰ κρίνῃ καὶ ἀποφαίνῃται, ἀλλ' ἐκ νομομαθῶν συγκροτούμενον, οὐς ἀνέ-

δειξεν ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν συναδέλφων αὐτῶν, ἔχει κοινωνικὴν περιωπῆν. Ἀπὸ ταύτης δ' ἐκαλεῖτο ν' ἀποφανθῆ ἔκνομον καὶ αὐθαίρετον τὴν στάσιν τοῦ κ. Προέδρου.

Εἶνε ἀνθρώπινον νὰ καταληφθῇ τις ὑπὸ ὀργῆς καὶ νὰ πράξῃ, ὅτι ἐν φυλακίᾳ δὲν θὰ ἐπραττεν. Ἀλλ' ὁ δημόσιος λειτουργὸς ὁ περιπεσὼν εἰς ἀτόπημα, ἐὰν ἔχη τὴν συνείδησιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, πρῶτος σπεύδει νὰ ἀνορθώσῃ κατὰ τὸ ἐφικτὸν τὸ ἀδίκημα.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦτου δὲν ἐγένετο.

Ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ἐπεμβάσεως τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν. Ὁ κ. Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν περιέπεσεν εἰς σύγχυσιν τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἀξιώματός του, τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοῦ οἴκου καὶ τοῦ προεδρικοῦ τοῦ γραφείου, ἦτις καθιστᾷ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς μὲν τὸν κ. Πετροπούλου ἀπολύτως ἀδύνατον, εἰς πάντα δὲ ἄλλον δικηγόρον, μὴ ἐπιθυμούντα νὰ εἶνε ἀπλῶς ἀνεκτὸς ἐκ προσωπικῆς εὐνοίας τοῦ κ. Βισβίζη, καθιστᾷ δυσχερῆ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του, ἐφ' ὅσον ἤθελε τὸν φέρει εἰς προσωπικὴν συνάφειαν μὲ τὸν κ. Πρόεδρον.

ΛΥΣΙΣ ΑΠΟΡΙΩΝ

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα, Πρὸς λύσιν τῶν ἀποριῶν σας, σχετικῶς μὲ τὸ παρ' ἐμοῦ ὡς ἀνακριτοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικαίς, χορηγηθῆν πρὸς τινὰ Θ. Πασελίδην πιστοποιητικόν, περὶ οὗ διαποροῦντες ἐγράψατε ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος σας, γνωρίζω ὑμῖν τὰ ἐξῆς, ἅτινα σας παρακαλῶ νὰ λάβητε τὴν καλῶσύνην καὶ καταχωρήσῃτε εἰς τὸ προσηγῆς φύλλον.

Κατὰ τὸ τέλος Αὐγούστου ἐ. ε. μοι διεδιδάσθη ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα κ. Εἰσαγγελέως παραγγελλὰ πρὸς συμπλήρωσιν προανακρίσεως μετὰ δύο ἀτόμων συλληφθέντων, ὑπὸ τῆς ἐνεργησάσης τὴν προανάκρισιν ἀστυνομίας ὡς ὑπόπτων τῆς πράξεως, χαρακτηρισθείσης ὑπὸ τῆς εἰσαγγελίας ὡς ἐμπρησμοῦ. Ἡ πράξις (πυρκαϊὰ) εἶχε λάβει χώραν ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς καὶ Εὐρυπίδου ἐτέρω ἐμπορορραφεῖ τοῦ Θ. Πασελίδου, ὅστις κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἀπουσίαζε **δεδικαιολογημένως** ἐντεθεῖν εἰς Λεβαδείαν καὶ Θήβας χάριν τῶν ἐκεῖσε τελοῦμένων πανηγύρεων εἰς ἃς κατ' ἔτος ἐσυνεβίβητε νὰ μεταβῆσιν πρὸς πώλησιν τῶν ἐμπορευμάτων του, ἀντιπροσωπευόμενος κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ἐκεῖνην ὡς πρὸς τὸ ἄνω ἐμπορορραφεῖον ὑπὸ τῶν δύο ὑπαλλήλων του Μόσχου καὶ Παπᾶ τῶν καὶ συλληφθέντων ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας. Ἐκ τῆς μελέτης τῆς ἐνεργηθείσης προανακρίσεως καὶ τῆς ἐξετάσεως μαρτύρων τινῶν βαρεῖται προέκυπτον ὑπόνοια περὶ ἐμπρησμοῦ, δι' ὃ καὶ μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ κ. εἰσαγγελέως προσέβην εἰς ἐκδοσιν ἐντάλματος φυλακίσεως κατὰ τῶν συλληφθέντων. Μετὰ τοῦτο ἀπέμεινε νὰ ἐξετάσω κατὰ πόσον εἰς τὴν πράξιν ταύτην ἦτο δυνατόν νὰ ἐνέχῃται ὁ Θ. Πασελίδης καὶ πρὸς τοῦτο ἐξήτασα ἀφ' ἐνός μὲν τὸν τυχὸν ὑπάρχοντα δεσμὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπαλλήλων του, ἔνεκα τοῦ ὁποῦ θὰ προσέβαινον οὗτοι χάριν τοῦ Πασελίδου, ἡσφαλισμένου ὄντος, εἰς τὴν πράξιν, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὴν περιουσιακὴν τούτου κατάστασιν. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως ἀμφοτέρων τῶν στοιχείων τούτων οὐδὲν κατὰ τοῦ Πασελίδου προέκυψε, τὸ μὲν διότι οὐδεὶς ἰδιαιτέρος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπαλλήλων του, τὸν ἕνα τῶν ὁποίων μάλιστα μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε προσλάβῃ, ὑπῆρχε δεσμός, τὸ δὲ διότι ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης πραγματογνωμοσύνης καὶ τῆς ἐξελέγξεως τῶν βιβλίων τὸ ἀπεδεικνύετο ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ Πασελίδου, κεκτημένου καὶ ἕτερον ἐμπορορραφεῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, ἦτο ἀκμαία καὶ οὐδένα συνεπῶς εἶχε λόγον ὅπως προβῆ εἰς τοιαύτην πράξιν, ἐκτός μόνον τῆς ἐκ-

της θέας των φλογών του πυρός Νερωνείου ευχαριστήσως, ής όμως άτυχώς δέν ήδύνατο νά μεθέξη, καθό εύρισκόμενος μακράν των Αθηνών.

Κατά του ανθρώπου λοιπόν τούτου ουδεμίαν εύρισκον ύπόνοιαν ένοχής, έκτός του λάθους όπερ διέπραξε ν' άσφαλισθή μη άκολουθών κατά τούτο τό δόγμα άπλοϊκού μόν αλλά σοφού κατά τά φαινόμενα καφεπώλου, όστις έρωτηθείς ποτε διατί δέν άσφαλίζεται, απήντησε λίαν προσφυώς «διότι θέλω άν καθ' ήν μάλα μου καμιά φορά νά μη πάω στη φυλακή αλλά νά πάω ένα καιρό μόνον». Αποκλισημένης ούτω της έν τή πράξει μετοχής του Πασαελίδου, ήδύνατό τις προδήλως νά έρωτησή «τότε τίνα λόγον είχαν οι ύπάλληλοι νά προβώσι» άφ' έαυτών εις πράξιν έξ ής αυτοί μόν ουδέν θά προσεπορίζοντο ό μόνος δ' ίσως ύπεφλούμενος θά ήτο ό Πασαελίδης;» Είς την έρώτησιν ταύτην δίδεται ή απάντησις ότι οι ύπάλληλοι πιθανώς κατά την άπουσίαν του Πασαελίδου νά προέβησαν εις κλοπήν ή οίανδήποτε άλλην κατάχρησιν έμπιστοσύνης, ήν θέλοντες νά συγκαλύψωσι, έμμηχανεύθησαν την πυρκαϊάν ό τρόπος και ό χρόνος της εκρήξεως της όποίας (ήμέρα 2 μ. μ.) ένίσχυον την τοιαύτην ύπόνοιαν ή και πιθανόν οι ύπάλληλοι νά ήθέλησαν διά του τρόπου τούτου, έν συνεννοήσει πάντοτε μετ' άλλων, νά προβώσι εις κλοπήν πραγματών ήτις είνε συνήθεις εις τάς περιστάσεις αυτών των πυρκαϊών. Υπό τό κράτος τοιούτου έξαγομένου ήχθην εις την άπόφασιν όπως μη άπαγγείλω κατηγορίαν κατά του Πασαελίδου, καθ' ου ός άνωτέρω λέγω ουδεμίαν εύρισκον ύπόνοιαν ένοχής και καθ' ου ουδεμίαν ύπήρχε μήνυσις αλλά νά στραφώ εις την έρευναν των ός άνω δια τούς ύπαλλήλους ύπονοιών μου. Τούτων, ένεκα όταν προσήλθεν εις τό γραφείον μου κατ' έντολήν του κ. εισαγγελέως και μοι έξήγησε νά πιστοποιήσω ότι δέν ύπάρχει ένώπιον μου κατηγορία ένάντιον του τό έπραξα, διότι έπιστοποίησιν έν γεγονός άληθές, χωρίς νά έξετάσω, διότι δέν με ένδιέφερε ποσώς τό τοιοϋτον, εις τί θά τή έξρησίμεινε τό πιστοποιητικόν εκείνο. Αλλά διά του πιστοποιητικού αυτού δέν έσκόπων, ουδέ ήδύναμην άλλως τε, νά προεξοφλήσω την γνώμην του διαδόχου μου ή του κ. Εισαγγελέως ή και του Συμβουλίου, εκάτερος των όσίων, καθώς και τό συμβούλιον, ήδύνατο νά σκεφθώσιν άλλως ή ένώ και νά εύρωσι στοιχεία ένοχής κατά του Πασαελίδου, ως πολλαίς άλλως τε συμβαίνει επί πλείστων ύποθέσεων. Και ήδη, άναστρέφων την άπορίαν, έρωτώ ύμεις, κ. συντάκτα, τί έδει νά πράξω όταν υπό τό κράτος τοιούτων σκέψεων μοι έξηγήθη τό πιστοποιητικόν; Ν' άρνηθώ την εκδοσίν του; αλλά και τότε ίσως δέν θά διέφευγον την κακοδοσίαν των καλοθελητών και άλλα πάλιν θά έγενώνντο άπορία!! "Όσον άφορᾷ την μη καταχώρησιν τούτου εις τό βιβλίον των έξερχομένων, ήν με ύφος εύρεσιτεχνίας και όψιν σκανδάλου περιβάλλει ό τάς άνομίας άνακαλύψας, φρονώ ότι ουδείς ύπήρχε λόγος πρὸς τοιαύτην καταχώρησιν, μη προκειμένου περί έγγράφου όπερ ν' άπευθύνετο πρὸς αρχήν τινα ή έφ' ου ν' άνέμενον απάντησιν, όποτε θά έξηρησίμεινε ό άριθμός των έξερχομένων δια μόνην την ύπερτή συσχέτισιν της απαντήσεως εις την οικείαν δικογραφίαν.

Επί πᾶσι τούτοις κ. συντάκτα, άναμνησκόμενος του Λυσίου έν τῷ ύπερ Μαντιθέου λέγοντος «εί μη συνήδειν, ώ βουλή, τίς κατηγορούς βουλομένοσι έν παντός τρόπου κακῶς έμείποιεν, πολλήν άν αυτοίς χάριν είχαν ταύτης της κατηγορίας; ήγοῦμαι γάρ τοις άδικῶς διαβεβλημένοις τούτους είνε μεγίστων αγαθῶν αίτιους ότινες άν αυτοῦς άναγκάζουσιν εις έλεγχον των αυτοῦς βεβιωμένων καταστήναι; έγώ γάρ οὕτω σφόδρα έμαυτῷ πιστεύω, ώστ' έλπίζω και ει τις πρὸς με τυγχάνει κακῶς διακείμενος έπειδάν έμοῦ λέγοντος άκούση περί των πεπραγμένων μεταμελήσει αυτῷ και πολύ βελτίω με εις τόν λοιπόν χρόνον ήγήσεται». "Όφείλω χάριτας εις την «Δικαιοσύνην» ήτις μοι έδωκε την άφορμήν ένα χαράξω τάς γραμμάς ταύτας. Τελευταίων δέ εύχομαι όπως, εάν, ε μη γένοιτο, συμβῆ ποτε πυρκαϊά έν τῇ τυχόν ήσφαλισμένη οικίᾳ σας κατά την δεικατολογημένη άπουσίαν σας υπό ύπηρετων ή άλλων κακο-

βούλων, τύχητε άνακριτοῦ όστις νά μη σκεφθῆ κατ' άλλον ή έγώ τρόπον.

Μετὰ της προσηκούσης ύπολήψεως Κυρ. Αναγνωστόπουλος Πρωτοδικης

Υ. Γ. Έάν δέν κρίνετε ξένον πρὸς τάς άπορίας ύμῶν τό επί της ύποθέσεως ταύτης δημοσιευθέν ύπ' αριθ. 2014 ε. ε. βούλευμα, σᾶς ύποστέλλω τούτο, σᾶς έπιστώ δέ την προσοχήν επί του διατακτικού τούτου, όπερ έχει ως εξής: "Αποφαινεται, ότι δέν πρέπει νά γίνη κατηγορία κατά του Θεοδ. Γ. Πασαελίδου, κατοίκου Αθηνών επί ήθικῆς αὐτοργίας εις την άνω πρᾶξιν του έμπρησμού, παραβίασιν έν Αθίνας πρὸ της 23 Αύγουστου 1908».

Σ. Α. Χαίρομεν διότι παρέχεται εις τόν άνακριτήν κ. Κ. Αναγνωστόπουλον ή εύκαιρία όπως καταδείξη ότι ή επί της ύποθέσεως ταύτης ένεργεία του ήτο άποτέλεσμα της πεποιθήσεως αυτού ως άνακριτοῦ και μόνον. Έν πάση περιπτώσει κί έν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ διατυπωθεΐσαι άπορία, άνακριτοῦ δέν θά είχαν θέσιν, άν τό λεκτικόν του πιστοποιητικού εΐχεν άλλως και ιδίως άν έξ αυτού έξήγετο, ότι μέχρι της ήμέρας καθ' ήν έξεδίδετο, δέν είχαν άπαγγελθῆ κατηγορία κατά του ζητούμενου την εκδοσιν του πιστοποιητικού, διότι πρέπει νά συνομολογήσῃ μετ' ήμῶν και ό κ. Κ. Αναγνωστόπουλος, ότι ή έν τῷ έν λόγω πιστοποιητικῷ έκφρασις ότι δέν ύπάρχει κατηγορία επί έμπρησμοῦ, άρκετᾷ κακόζηλος, σημαίνει μόν κατά την έρμηνείαν ήν ό κ. Ανακριτής παρέχει και ήν ουδένα έγομεν λόγον νά μη άποδεχθώμεν, ότι ύπ' αυτού ως άνακριτοῦ δέν είχαν άπαγγελθῆ μέχρι της στιγμῆς της επίδόσεως του πιστοποιητικού τοιαύτη κατηγορία, σημαίνει όμως έξ άλλου, κατ' αὐτήν την γραμματικῆν έρμηνείαν, ότι έν γένει δέν ύπάρχει κατηγορία, πράγμα όπερ δέν άπέκλειε χρῆσιν του πιστοποιητικού τοιαύτην, δι' ήν άνακριτοῦ δέν τό έξεδίδεκεν ό κ. Κ. Αναγνωστόπουλος.

Αί στήλαι της «Δικαιοσύνης» είνε εις την διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστοῦ ή άλλου δικαστικού προσώπου, εύρισκόμενου εις την ανάγκην ή επιθυμουίντος νά άνακινήσῃ πᾶν έν γένει ζήτημα σχετιζόμενον με την άπονομήν του δικαίου.

Ανά διαστήματα μικρά ή μεγάλα πληροφοροῦμεθα εκάστοτε δια των στήλων των καθημερινῶν έφημερίδων, ότι έν Ελλάδα,

Τέλειοι και δῆ παρὰ τῷ Υπουργείῳ της Δικαιοσύνης,

δέν λειτουργεῖ μόνον τμήμα φυλακῶν με ύπηρεσίαν ιδιαίτεράν και με προορισμόν ίδιον, άλλ' ότι του τμήματος τούτου προΐσταται και ύπάλληλος κατά βῆμα παρακολουθῶν πᾶσαν έν Εὐρώπῃ επί των φυλακῶν έπιτελούμενην πρόσοδον και καθιστῶν ήμᾶς έννημέρους των προόδων τούτων. "Ηδη την λήξασαν έβδομάδα, ό αὐτός τμηματάρχης κ. Θεόδωτος Γεννάδης, δια μελέτης του δημοσιευομένης έν τινι Αθηναϊκῆ έφημερίδι, πληροφορεῖ τό κοινόν, ότι εις τάς Εὐρώπας και τάς Αμερικᾶς έκτακτος καταβάλλεται μέριμνα επί των άνήθων και εφήθων έγκληματιῶν και ότι ίδια αναπτύσσονται συστήματα φυλακῶν ή σωφρονιστικῶν καταστημάτων ή Maison de correction, όπως, κατά τόν κύριον τμηματάρχη, λέγουσιν οι Γάλλοι. Τό φαινόμενον και αὐτοθυσίαν μαρτυρεῖ και ζῆλον οὐ τόν τυχόντα, γεννᾷ όμως συγχρόνως και την άπορίαν, την έξής: "Βεξηκριθῆθη πόσον χασίς καταναλίσκεται ανά πᾶν δευτερόλεπτον έν ταῖς Ελληνικαῖς φυλακαῖς και πόσοι κρουνοί οίνοπνεύματος διέρχονται καθ' ὄραν δια των λαρυγγῶν των Ελλήνων καταδικῶν και πόσους τούτων διαγράφει των καταλόγων των καταδικῶν ό τύφος και ή φθίσις και πόσοι άλληλοφονεύονται και τά τόσα άλλα, τά όποια πανηγυρικώτατα λαμβάνουν χώραν πρὸ του κατωφλίου του Υπουργείου της Δικαιοσύνης όπου ό κύριος τμηματάρχης έχει ιδρύσει τό σπουδαστήριόν του, ώστε νά όνειρευώμεθα Maison de correction και νά περισώμεθα εις

μελέτας, άν μη και τόν μύστακα περισπῶντας, αἴτινες παράγουν βέβαια ένα καλόν μνηστήρα μιᾶς ειδικῆς Πανεπιστημιακῆς έδρας, ουδέποτε όμως ένα καλόν τμηματάρχην φυλακῶν;

Η συντεχνία των ύποδηματοποιῶν δια ψηφίσματος αὐτῆς διαμαρτύρεται δια την έπίθεσιν, ήν ύπέστη συνάδελφος των παρ' άνωτέρου άξιω- των ύποδηματοποιῶν μακτικοῦ, διότι είχε την αὐθάθειαν ό κοινός αὐτός θνητός νά ζητήσῃ τό όφειλόμενον αὐτῷ αντίμισον έργασίας του. Προφανῶς ή συντεχνία θεώρησε την προσβολήν γενομένην δια τά έργα της ύπηρεσίας του ύποδηματοποιῦ και έπωφελήθη αὐτῇ της ικνοποιήσεως του συνάδελφου. Παρεΐδον όμως οι άγαθοί βιοπαλαισταί, ότι και ό κ. άξιωματικός είχε προσβληθῆ εις τά καθιερωμένα καθήκοντα της ύπηρεσίας του, άν τό σοβαρώτερον είνε νά θεωρη τοῦς πολίτας και μάλιστα της έργατικῆς τάξεως μηδενικά, έαυτῶν δέ μη ύποκείμενον εις κενόν νόμον και εις κενόν σεβασμόν των άλλωτριῶν δικαιοματιῶν. Υποθέτομεν οὐχ ήττον, ότι ή συντεχνία των ύποδηματοποιῶν σκοπιμότερον θά ένήργη, άν, αντί νά ζητή την τιμωρίαν του άξιωματικοῦ, τούτέστι την θεράπειαν (;) του συμπτώματος, νά ύποδείξῃ, ότι έφ' όσον οι στρατιωτικοί άπολαμβάνουν της άσυλίας του Στρατοδικείου, πολύ συχνά κί διάφοροι συντεχνιαί, ειδικώτερον δέ ή των ύπαλλήλων του τροχιοδρόμου, θά εύρίσκονται εις την ανάγκην νά συντάσσουν ψηφίσματα. Η δικαιοδοσία του στρατοδικείου δια τά καθαρῶς στρατιωτικά άδικήματα δύναται νά έχῃ αίτιολογίαν τινα, άλλ' ή έκτασις αὐτῆς και δια τά κοινά άδικήματα και δῆ τά κατά πολιτῶν διαπραττόμενα, είνε ύπόλοιπον στρατοκρατικῆς εποχῆς κατ' έξοχήν βλάπτον την πειθαρχίαν, ήτις στηρίζεται εις τόν σεβασμόν πρὸς τοῦς καθεστηκότας της πολιτείας νόμους και την έννομον τάξιν.

Τό ψήφισμα των ύποδηματοποιῶν μακτικοῦ, διότι είχε την αὐθάθειαν ό κοινός αὐτός θνητός νά ζητήσῃ τό όφειλόμενον αὐτῷ αντίμισον έργασίας του.

Τό πλημμελειοδικαίον ύπόσχεται πλήρη και ριζικήν θεράπειαν του κακοῦ, άρκει νά τῷ ανοίξουν τάς θύρας. Έάν είνε αληθές ότι ή μετ' εὐσυνειδησίας εις τό καθήκον άφοσίωσις και ή μακρά εὐδόκιμος δημοσία ύπηρεσία δέον νά άμειβῶνται δια Εὐλόγος τιμῆ. παρασῆμων, δέν δύναμεθα ή νά επικροτήσωμεν την άπονομήν τοιούτου εις τόν γραμματέα των ένταῦθα Πρωτοδικῶν κ. Έπαμ. Παύλου. Επί 25ετίας περίπου έργαζόμενος ως δημοσίος ύπάλληλος, δέν παρέσχε, καθ' α γινώσκομεν, ή άφορμᾶς έπαίνων και εύαρεσκειῶν εις τάς προϊσταμένους του αρχάς, κί δέ εισαγγελικῆ εκθέσεως, όσάκις συνεπεία έπιθεωρήσεων, ήσυχολήθησαν περί αὐτοῦ, εὐφῆμως πάντοτε ήσυχολήθησαν. Δέν ένδιεφερόμεθα δια τά πρόσωπα, άλλ' έθεωρήσαμεν έπίκαιρον νά εκφράσωμεν την έλπίδα ότι ό κ. Παύλου, εις την φιλοπονίαν και νοημοσύνην του όποίου δέον νά καταλογισθῆ αίσθητή βελτίωσις της πολυδικιάλου ύπηρεσίας των γραφείων του Πρωτοδικείου της πρωτευούσης, θά έντεινῆ έτι μάλλον τάς προσπάθειάς του όπως άναγκιάσῃ εις ζήλευτόν ύψος λειτουργήμα, έξ ου πολλά συμφέροντα και του Δημοσίου και των ιδιωτῶν έξαρτῶνται, δικιολογῶν οὕτω και την πρὸς αὐτόν έμπιστοσύνην των δικηγόρων και την υπό του Υπουργείου άπονεμηθεΐσιν αὐτῷ τιμῆν.

ΔΙΚΟΓΡΑΦΑ

εκ της Ελληνικῆς εις την Γαλλικήν και τανάπαλιν μεταφράζονται και άντιγράφονται άντι δασχ. 3 την σελίδα (χαρτοσήμου) εις τό γραφεῖον άντιγράφων δια γραφομηχανῶν, πλατεία Αγίου Γεωργίου (Καρότην) αριθ. 10.

Πληρεξούσια ξένα μεταφράζονται οσαύτως.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ

Ο βουλευτής Αργους κ. Γ. Καρπετόπουλος έθεώρησεν έπιβαλλόμενον νά μάς άπευθύνῃ την κατωτέρω έπιστολήν πρὸς διευκρίνησιν έπεισοδίου άποβλέποντος, ως παρατηρεῖ, αὐτόν, άναγραφέντος εις προγενέστερον φύλλον της «Δικαιοσύνης». Όμολογοῦμεν ειλικρινῶς, ότι ή έυτολμία και ή πολιτικῆ ειλικρίνεια ήτις διακρίνει την έπιστολήν του κυρίου Βουλευτοῦ άποτελοῦσι σημεῖον πράγματι παρήγορον, άν δέ ύποτεθῆ ότι είνε έπιτετραμμένον, δέν δύναμεθα ή νά εκφράσωμεν πρὸς αὐτόν άνυπόκριτα τά συγχαρητήριά μας, ένῷ συγχρόνως δραστήρια μεθα της εύκαιρίας όπως ύποδείξωμεν, ότι άόριστοί τινες ύπαινημοί, άπεδλεποντες την καλήν της έφημερίδος ήμῶν πίστιν κατά την άναγραφῆν οίασδήποτε ειδήσεως ήτο δυνατόν και νά έλειπον χωρίς ή έπιστολή ουδέν άπολύτως εκ του ώραίου όντως και ύφους της και περιεχομένου νά χάσῃ. Είς πλάνην άναμφιδόλως δέν άποκλείεται νά ύποπέσωμεν, εις έξ ύπολογισμῶν όμως άναγραφῆν άνακριτῶν γεγονότων είνε έπίσης άπολύτως βέβαιον ότι δέν θά ύποπέσωμεν. Δια τό πρώτον ή άνόρθωσις και ή συγγνώμη είνε δυνατά. Τό δεύτερον μετατρέπει πάντα χειριζόμενον την γραφίδα εις άνθρωπον δια τόν όποιον δέν ύπάρχει ύποστάθμη όπως παραλληλισθῆ.

Πρὸς την Δεϋθύνσιν της έφημερίδος ή «Δικαιοσύνη»

Ανεγνωσα εις τό φύλλον της 18ης ύπερμεσοῦντος την υπό τόν τίτλον «Χειροφίλημα» καταχώρισιν, ό συγγραφεὺς της όποίας, ένῷ μόνον περι προσώπων έπρόκειτο, δέν είχαν έν τούτοις τό θάρρος νά τό όνομάσῃ.

Βουλευτής εκ Πελοποννήσου άξιωματικός, συμπόλιτης του μετατεθέντος έντεῦθεν δικαστοῦ κ. Κ. Αναγνωστοπούλου, εἰμι έγώ, όστις λυποῦμαι ότι δια πρώτην φοράν εύρισκομαι εις την ανάγκην νά ύπομνήσω εις τούς λησμονοῦντας και νά γνωρίσω εις τούς τυχόν άγνοοῦντας, ότι ή μακρά σχετικῶς πολιτεία μου οὐδαμοῦ ποτέ με φέρει ως ταπεινωθέντα. Έδιδάχθην νά μη γονυπετῶ πρὸ ουδενός, αλλά μόνον πρὸ του Θεοῦ, άπειραντίας έχω άρχην νά εγείρωμαι άκαμπτος και άποφασιστικός, όταν πρόκειται νά ύποστηρίξω πρᾶξιν τόσον ήθικῆν όσον και δικαίαν, διότι άλλως ουδέ και άναμνησμοί, οἷα ήτο ή ανάκλησις της μεταθέσεως του δικαστοῦ κ. Αναγνωστοπούλου, του όποιον τό μόνον άμάρτημα θά είνε, ότι δέν υπήρξεν εὐάρεστος εις τούς διαπνυθνομένους τά της μεταθέσεως του άνομήμους κυρίους.

Έθισμένος νά διατελῶ ξένος πρὸς συμφέροντα και εκ χαρακτήρος και έξ επαγγέλματος άποφασιστικός έν τῇ πολιτικῇ μου σταδιοδρομίᾳ νά ύπάρχω παντοῦ και πάντοτε αξιοπρεπῆς, δέν ήθέλησά ποτε νά λησμονήσω τάς ύποχρεώσεις μου άλλ' ουδέ και νά στερηθῶ των δικαιωμάτων μου, έφ' όσον ειλικρινῶς έπίστευσα ότι έξυτηρεῖτό τά καλῶς έννοούμενα της πολιτείας συμφέροντα.

Με τοιαύτας συνθήκας ζῶν και πολιτευόμενος, περιφρονητικῶς έχω πρὸς τούς χαμηλοῦς, τούς κρυμένους εις την άνονημίαν, τούς μη πιστευόντας άλλ' έν τούτοις γράφοντας ότι ταπεινωθεῖς έγώ, έσσορα εις την ταπεινώσιν, την όποιαν βδελύσσομαι, δικαστήν της περιωπῆς του κ. Αναγνωστοπούλου.

Συνέστησα, ουκί βεβαίως εις τόν κ. Υπουργόν των Εσωτερικῶν, τόν πάντη άναρμόδιον, και όστις δι έπιστολῆς του κρούει ως άνάξια και διαφύσεως τά γραφέντα, και επέμεινα εις την άνάκλησιν της μεταθέσεως του δικαστοῦ τούτου, διότι ουδέεις άπολύτως συνέσχευε λόγος δικιολογῶν, έστον και όπωσδήποτε, ταύτην τότε, εκτός της ήδη εκδηλωθεΐσης επιθυμίας άνυπομόνων τινῶν, των δια της μνησθείσης κακοβούλου καταχωρίσεως προδιδόμενων ως έπισπενδόντων την τοιαύτην μετάθεσιν, εκ της όποίας επιθυμῶ νά μη γνωρίζω όποια έχουσι νά προσπορισθῶσιν όφελήματα.

Αισθάνομαι όμως την ανάγκην νά μη άποκρύψω την δυσφορίαν ήν μοῦ γεννᾷ ή ιδέα ότι ή Έσφημερίς σας, ή έχουσα έξησφαλισμένην ζηλευτήν και έπιμελημένην έπίβλεψιν και έλεγχον, ή αληθῶς παρέχουσα έγγύησιν δι' ότι πραγματεύεται

η δικαστική εφημερίς, εις ην προσήκει να διακρίνη πάντοτε ο αναγινοσκών την παντελή εφημερίαν πάσης ιδιοτελείας και πάσης μη εξηκριβωμένης κατηγορίας, περιούλη εις την έλευσιν να δημοσιεύση υπενθύνως καταχώρισιν, την οποίαν χαρακτηρίζει η εμπάθεια και πλαισιοί το ψεύδος.

Αθήνησι, 24 Οκτωβρίου 1908.

Μετά της εξαίρετου προς υμάς υπολήψεως
Γ. Καρπετόπουλος
Βουλευτής Αργούς

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η κατά σώμα έρευνα

Κύριε Συντάκτα,

Εις προηγούμενον ύμῶν φύλλον έπεκρίνατε τόν Εισαγγελέα Τριπόλεως, διατάξαντα την κατά σώμα έρευναν παρθένου κατηγορηθείσης προς αυτόν δι' ανωνύμου έπιστολής επί αμβλώσει.

Βεβίως δύναται να γείνη σοβαρά φιλοσοφική συζήτησις περί ανωνύμου έπιστολής, έχουσα και πολλήν πρακτικήν σημασίαν. Αλλ' ο κ. Εισαγγελεύς δύναται να ισχυρισθῆ, ότι ενήργησεν εξ επαγγελματος, μόλις εδόθη αὐτῷ οίκηδῆποτε άφορμή προς υποψίαν περί τελεσθείσης άξιοποιούσας πράξεως, ζήτημα δέ πραγματικῶν εἶναι ἂν εδικοιολογεῖτο ἢ πρώτη τοῦ κ. Εισαγγελέως υποψία.

Κατὰ τὰ άρθρα 96, 97 καὶ 98 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ ἡ κατά σώμα έρευνα εἶνε έπιτετραμμένη. Τοῦ ζήτηματος δὲ τῆς αμβλώσεως ὄντος ἐκ τῶν δυσχερεστάτων ἱατροδικαστικῶς, έπιβαλλομένης τῆς αμβλώσεως καὶ ἐκ τῆς θεραπευτικῆς εἶτι ενίστε, ὑποχρέου δὲ ὄντος τοῦ Εισαγγελέως νὰ γινώσκῃ ταῦτα, καὶ αὐτῆς περὶ πραγματικῶν ζητήματος πρόκειται, ἂν δηλαδὴ διατάχῃ πραγματογνωμοσύνη ἢ ο κ. Εισαγγελεύς ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς ἰδίας του γνώσεις, ἂν ὁ ὑποτιθέμενος χρόνος τῆς τελέσεως τοῦ εγκλήματος εδικοιολογεί τὸν διορισμὸν πραγματογνωμόνων, περὶ τούτου ἐρωτηθέντων προκαταβολικῶς, ἂν ἦσαν κατάλληλοι οἱ πραγματογνώμονες, **διότι βεβίως δὲν ἔσκει πάντοτε νὰ ὦσιν ἀπλῶς ἱατροί,** ἂν τέλος καὶ ἐν γένει ενήργησεν ὁ Εισαγγελεύς μετὰ περισκέψεως ἢ σπουδῆς ακαίρου, δηλαδὴ ἂν ὑπῆρξε περιστάσις εφαρμογῆς τοῦ νόμου κατὰ τῆς παρ' ἡμῖν ἠθικῆς ἀντιλήψεως. Διότι ἂν δὲν ὑπῆρξεν αἱ περιστάσεις νὰ προτιμηθῆ ἢ πρὸς τὸν νόμον ὑπηρεσία, ἢ Ἑλληνικὴ ἠθικὴ ἀντίληψις βεβίως βαρύνει καὶ πρέπει νὰ βαρύνῃ ἐπὶ μάλλον τὰς συνεπειὰ πάσης ἀμελείας, ἀπροσεξίας, κουφότητος, δι' ὃ καὶ θὰ παραξενευθῆ τις ἂν δὲν δώσῃ τάχιςτ ἐξηγήσεις δημοσίᾳ ἢ Εισαγγελίᾳ Τριπόλεως. Εξηγήσεις ἐπαρκεῖς, ὡς ἐλπίζω.

Παρατηρητής.

Σ. Δ. Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ πραγματογνωμοσύνη διατάχῃ ἐξ αἰτίας φημῶν καὶ μετὰ αἰτησιν τῆς συκοφαντηθείσης ἐπὶ παιδοκτονίᾳ καὶ οὐχὶ αμβλώσει κόρης.

✱

Καὶ περὶ Δικαστικῶν Εὐλητήρων τέποτε;

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσῃ ἡ φίλη «Δικαιοσύνη» ὡς εφημερίς τῶν δικηγόρων, μεθ' ὧν εἰσιν επαγγελματικῶς συνδεδεμένοι οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες, νόμῳ μὲν ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸν αὐτὸν τίτλον τῶν έποουσιῶδῶν δικαστικῶν προσώπων, ἔργῳ δὲ ὡς συναντώμενοι ἐν τῷ καθάρῳ βιοποριστικῷ σταδίῳ, ὅτι ἔχει μίαν ὑποχρέωσιν νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς λογικωτέρας καὶ δικαιοτέρας διαρρυθμίσεως τῆς νομίμου ἀντιμισθίας τῶν δικαστικῶν κλητῆρων.

Καθόσον 1) ὡς ἀμοιβὴ κατὰ τὸν Νόμον περὶ Χαρτοσήμου χορηγοῦνται λεπτά 75 διὰ τὴν συντάξιν ἐνός ἐπιδοτηρίου πολλάκις μακροσκελεστάτου, διὰ τὴν καταχώρισιν τοῦ ἐπιδοτηρίου ἐν δυοὶ βιβλίοις καὶ διὰ τὴν διαδρομὴν ὁλοκλήρου τῆς πόλεως πρὸς εὔρεσιν τῆς κατοικίας ἢ γραφείου καὶ κοινοποίησιν τοῦ δικηγόρου. 2) ἡ χορηγομένη ὑπὸ τῆς ποινικῆς δικτημῆσεως ἀμοιβὴ τῶν λεπτῶν 50 διὰ πορείαν ἐντός τῆς πό-

λεως μιᾶς ὥρας ἀνάδου καὶ μιᾶς ὥρας καθόδου, ἧτοι διὰ διανυομένην ἀπόστασιν δύο ὥρων, εἰσιν ἀποζημιώσεις τὰς ὁποίας οὐδ' ὁ Φελλάχος τῆς Αἰγύπτου ζηλεύει σήμεραν. Διὰ τὸν ἐπαρχιώτην δικ. κλητῆρα δὲόν νὰ προστεθῶσιν οἱ κίνδουνοι τῶν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐκδικήσεων καθ' ὅδον καὶ οἱ φόβοι τῶν ἀγρίων καὶ πελωρίων κυνῶν ἀπαρκαλιτῆτων ἐν κτηνοτροφικοῖς συνοικισμοῖς, ἐν χωρίοις καὶ ἐν ὁδοῖς κατεχομέναις ὑπὸ ποιμνίων.

Λογικωτέρη διαρρυθμισις τῆς ἀντιμισθίας, τούτους μὲν θὰ καταστήσῃ ἀξιοπροεπεστέρους, συμφέροντα δὲ δικδικῶν θὰ περιφρουρήσῃ ἐκ πολλῶν πειρασμῶν.

Εὐδότητος Καλοθέτας
Δικαστ. κλητῆρ ἐν Ἀλευρῶ.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Πταισματοδικεῖα.

Κατὰ τὰ τέσσαρα, περὶ ὧν πρόκειται, ἔτη εἰσήχθησιν ἐνώπιον ὄλων τῶν Πταισματοδικείων τοῦ Κράτους ὑποθέσεις 486.747

Ἐξ αὐτῶν ἀνεβλήθησιν 108.544

Ἐξεδικάσθησιν 378.203

Ἐκ τῶν ἐκδικασθεισῶν δὲ

Ἐξεδικάσθησιν κατ' ἀντιμωλ. 241.482

» κατ' ἐρήμην 136.721

Ἐκ δὲ τῶν κατ' ἀντιμωλίαν ἐκδικασθεισῶν

Ἐπῆρξαν καταδικαστικαὶ 79.344

» ἀθωωτικαὶ 162.138

Ἐκ δὲ τῶν κατ' ἐρήμην ἐκδικασθεισῶν

Ἐπῆρξαν καταδικαστικαὶ 108.163

» ἀθωωτικαὶ 28.558

Ὡστε τὸ ἄθροισμα τῶν τελεσιδικίων ἀποφάσεων ἀποτελεῖται ἐκ τῆς προσθέσεως τῶν κατ' ἀντιμωλίαν καταδικαστικῶν καὶ τοῦ ὅλου τῶν ἀθωωτικῶν.

Δηλαδῆ:

Κατ' ἀντιμωλ. καταδικαστικαὶ 79.343

Κατ' ἀντιμωλ. ἀθωωτικαὶ 162,138

Κατ' ἐρήμην ἀθωωτικαὶ 28.558

Σύνολον τελεσιδικίων ἀποφάσ. 270.040

Ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς φυσικῶς προκύπτει καὶ ἐὰν ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐκδικασθεισῶν ἀποφάσεων ἀφαιρέσωμεν τὰς κατ' ἐρήμην καταδικαστικὰς. Διότι:

Ἐκδικασθεισῶν 378.203

Κατ' ἐρήμην καταδικαστικαὶ 108,163

Ἐπόλοιπον 270.040

Δικαιοῦται τις ἐπομένως νὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ σύνολον τῶν κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη διαπραχθέντων πταισμάτων παριστᾷ ὁ ἀριθμὸς τῶν τελεσιδικίων καταδικαστικῶν ἀποφάσεων, ὅστις, ὡς ἀνωτέρω εσημειώθη, εἶνε 79.344.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως φθάνομεν, κατὰ τοὺς ἐπισήμους πίνακας, εἰς ἐν ἄκρας περιεργὸν ἀποτέλεσμα, τοῦλάχιστον καθ' ἡμᾶς. Ὡς ἔχει ὑπ' ὄψιν ὁ ἀγνωστός ἐκ τοῦ προηγούμενου μας φύλλου, αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν Πλημμελειοδικείων κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη ὑπῆρξαν 58.594. Τὸ ἐπὶ πλέον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πταισμάτων, καθ' ἡμᾶς, εἶνε ἐλάχιστον. Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν, ὅτι σπανιώτατα ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικείου ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει εἶνε πλείονες τοῦ ἐνός κατηγοροῦμενοι, ὅπερ εἶνε σύνθητες, ὁ κωνῶν, ἐνώπιον τῶν Πλημμελειοδικείων, ἐν οἷς ἐν τῷ συνόλῳ ἀνυλογοῦσι δύο περὶπου πρόσωπα εἰς ἐκάστην δίκην, μετὰ πολλῆς θετικότητος δύναται νὰ βεβαιώσῃ τις, ὅτι πλείονες καταδικάζονται ὑπὸ τῶν Πλημμελειοδικείων ἢ ὑπὸ τῶν Πταισματοδικείων.

Ἡ σχέσις δὲ τῶν καταδικαστικῶν πρὸς τὰς ἀθωωτικὰς ἀποφάσεις εἶνε ἡ ἐξῆς:

Ἐνώπιον τῶν Πλημμελειοδικείων,

Καταδικαστικαὶ 58.594

Ἀθωωτικαὶ 80.264

Ἐνώπιον τῶν Πταισματοδικείων,

Καταδικαστικαὶ 79.344

Ἀθωωτικαὶ 190.696

Κατ' ἀνυλογίαν εἶνε πλείονες αἱ ὑπὸ τῶν Πταισματοδικείων ἐκδιδόμεναι ἀθωωτικαὶ ἀποφάσεις, ἀποδοτέας δὲ ὁ ἀριθμὸς εἰς πλείστα ὅσα βεβίως αἴτια.

Τὸ ἐξ ἀπόψεως συμπέρασμα εἶνε ὅτι πλέον τῶν 50.000 Ἑλλήνων πολιτῶν κατ' ἔτος ἄγονται πλέον ἢ ἅπας (ὄδε ἀνυλογίαν καὶ ἐρημοδικίας) ἐνώπιον τῶν Πταισματοδικείων, ἐνῶ εἶνε ἀθῶοι, πρόκειται δὲ περὶ πταισματικῶν παρθεύσεων καὶ ἡ πλάνη τῆς Δημοσίας κτηγορίας εἶνε πολὺ ὀλιγώτερον συγγνωστὴ ἢ ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ κουργημάτων.

Εἰσήχθησιν κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη ὑποθέσεις τὸ ὄλον 486.747.

Ἐπῆρξαν τελεσιδικίως καταδικαστικαὶ 79.344.

Ἐδέχθημεν δὲ, ὅτι τὰ ἐπίσημως βεβαιούμενα πταίσματα τόσα ὑπῆρξαν, δηλαδῆ 79.344. Ἄς δεχθῶμεν, ὅτι ἔνεκα τῆς φυσικῆς καὶ ἀναποφεύκτου ἀνθρωπίνης ἀτελείας πάντως θὰ κατεδιδόμηντο τὸ ὄλον ὑποθέσεως 100.000 Κατ' ἀνυλογίαν ἢ ἀνεβάλοντο 25.000 » » θὰ ἐδικάζοντο ἐρήμ. 30.000 Ἐὰν εἰσῆγ. ἐπομένως τὸ ὄλον 155.000

Ἀφαιρούμενος ὁ ἀριθμὸς οὗτος 155.000 ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰσαχθεισῶν 486.747 μᾶς δίδει τὸν τεράστιον ἀριθμὸν 331.747 ὑποθέσεων εἰσαχθεισῶν ἀδίκως καὶ παραλόγως, δι' ἃς ἐχρηάσθησιν τόνοι χάρτου καὶ ἀπρησολήθησιν χιλιάδες δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ μυριάδες χωροφυλάκων, κτηροορουμενων, δικηγόρων, πολιτευομένων, ἐγένετο δὲ ἐν ἀνυλογίᾳ ἀπεριόριστον ἐξόδων, ζημιῶν, διαφθορᾶς καὶ ἐξαχρειώσεως. Αὐτὴ εἶνε ἡ φαινόμενη ἐπίσημως δρᾶσις τῆς παρ' ἡμῖν Ἀστυνομίας. Ἡμεῖς βεβίως δὲν ἀρνουμεθα, ὅτι κατ' οὐσίαν ἡ Ἀστυνομία δύναται ν' ἀντιστρέψῃ καὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα εἰς βᾶρος τῶν Πταισματοδικίων καὶ νὰ ισχυρισθῆ βεβίως ὅτι κατασχύνει τοῦτους ὁ ὑπεργολος τῶν ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων ἀριθμὸς, ὁ καταδελθὼν ὄλον τὴν ἀπαισίαν τῆς κομμικτικῆς συνυλλαχῆς ἐπήρειαν κατὰ τῆς κοινωνικῆς ευκοσμίας καὶ εὐταξίας. Ἀλλὰ πράγματι μέχρις ἐνός ὀρίου πέραν τοῦ ὁποίου δέον νὰ συμψήφισον καὶ τὰ σφάλματα καὶ τὰς ἀπροσεξίας καὶ τὴν ἀνικκνότητα καὶ τὰς ἀμαρτίας.

Ὁ ἀριθμὸς τοῦ συνόλου τῶν ὡς διαπραχθέντων πταισμάτων, εἰ καὶ ἀναμυβόλος εἶνε μικρότερος κατὰ πολὺ τῆς ἀκριβεῖας τῶν πραγματικῶν, εἰς ἡμᾶς φαίνεται πολὺ μικρὸς ἀνυλογίως πρὸς τὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας καὶ μάλιστα πρὸς τὰς πολιτικὰς συνθήκας καὶ τὰς κοινωνικὰς ἐξεις τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου. Μία καθ' ἡμᾶς τραγὴ ἀπόδειξις τῆς ἀρετῆς τῆς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. — Ἄλλα συμπεράσματα δὲν δύναται τις νὰ συναγάγῃ, ἐφ' ὅσον ἀγνοεῖ τὸ εἶδος τῶν πταισμάτων, διότι ὑπάρχουσι πταίσματα, πολλὰ καὶ συχνά, ἅτινα καίτοι ἀντίκεινται πρὸς τὸν νόμον, οὔτε πρὸς τὴν ἠθικὴν οὔτε πρὸς τὸ αἶσθημα τοῦ δικαίου ἀντίκεινται, καὶ καταδηλοῦσι ψυχικὴν εὐρωστίαν τῶν ἀτόμων καὶ προοδευτικὴν τάσιν ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς τῆς Κοινωνίας.

Ὡς εἶνε γνωστὸν ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1906 λειτουργεῖ νέον ἄστυνομικὸν σύστημα, τὸ τῆς Χωροφυλακῆς — Ἀστυνομίας. Ἄνευ ἄλλης δὲ τινος ἐξηγήσεως οἱ ἐπίσημοι πίνακες τοῦ Ἰπουργείου δίδουσιν ἡμῖν ἕνα ἀριθμὸν 170.183 τῶν κτηγοριῶν, οἵτινες εἰσήχθησιν ἐνώπιον τῶν Πταισματοδικείων, κατὰ τὸ ἔτος 1907. Ἰσχυρίζονται δὲ οἱ ἐπίσημοι πίνακες, ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἀποδεικνύει ἂτὰ εὐάρεστα ἀποτελέσματα τῆς λειτουργίας τῆς πταισματικῆς δικαιοσύνης ἐν ἔτει 1907». Ἄλλὰ διατί;

Διότι λέγουσιν εἰσήχθησιν,

Κατὰ τὸ 1903 126.314

» » 1904 129.057

» » 1905 117.359

» » 1906 114.017

Ἄλλὰ πόσαι ἐξ ἀνυλογίαν καὶ ἐρημοδικῶν ἐληροδοτήθησιν ὑπὸ τοῦ 1906 εἰς τὸ 1907; Πόσαι κατὰ τὸ 1907 ἀνεβλήθησιν, ἐδικάσθησιν ἐρήμην, ὑπῆρξαν καταδικαστικαὶ καὶ ἀ-

θωωτικαὶ; Ἄνευ ὄλων τῶν στοιχείων τούτων, πῶς ἔχουν τὴν ἀξίωσιν, νὰ πιστεῦσωμεν εἰς τὰ εὐάρεστα ἀποτελέσματα; Ἡμεῖς μάλιστα, κρίνοντες ἐξ ἄλλων ἀποτελεσμάτων τῆς ἐν λειτουργίᾳ Ἀστυνομίας, ὑποθέτομεν καὶ τὰ περὶ ὧν πρόκειται δυσχερεστάτα ἀποτελέσματα καὶ οἱ τῆς τρεχούσης τετραετίας ἐκδοθησόμενοι πίνακες θὰ τὸ ἀποδείξωσιν.

Ἄλλ' εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον, θὰ εἴπωμεν, πῶς συντάσσονται οἱ ἐπίσημοι πίνακες τοῦ Ἰπουργείου, καὶ ποῖα ἢ ἐν αὐτοῖς εὐσυνειδησίᾳ καὶ ἐντροπῆς ἔλλειψις, ἔνεκα κομπορημονήσῃ ἀνοήτως καὶ κομμικώτατα ὁ Ἰπουργός, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποίου συντάσσονται πίνακες, χρήσιμοι διὰ τὴν ἐπιστήμην τοῦ τόπου, διὰ τὴν νομοθεσίαν τῆς χώρας, διὰ τὴν ἱστορικὴν σταδιοδρομίαν τοῦ ἔθνους. Ἐν προκειμένῳ Ἰπουργός ἦτο ὁ κ. Βοκοτόπουλος.

ΑΓΩΓΗ

Δημητρίου Ζωγράφου κατοικοῦ Ἀθηνῶν
Κατὰ
Ἰωάννου Κωστοπούλου, Μιχαὴλ Κωστοπούλου, καὶ Ἀθανασίου Κωστοπούλου, κατοικῶν ἐπίσης, ἐμπορῶν ἢ καὶ ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.
Οἱ ἐναγόμενοι μεταεργόμενοι τὸ ἐμπορικὸν ἐπάγγελμα καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν γλευκῶς πρὸς μεταποίησιν εἰς οἶνον καὶ μεταπώλησιν ἐπὶ κέρδει, ἠγόρασαν διὰ κοινῶν αὐτῶν ἐταιρικῶν λογαριασμῶν παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου Καμπᾶ κατὰ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1903 γλευκὸς ἀξίας δραχ. χιλίων τριακοσίων (1300) πρὸς χρῆσιν αὐτῶν ἐμπορικῶν ἦτοι πρὸς μεταποίησιν καὶ μεταπώλησιν ἐπὶ κερδοσκοπίᾳ καὶ διὰ τὸ ἄνω τιμημα ἀπεδέχθησαν τὰς κατωτέρω συναλλαγματικὰς ἐκδοθείσας ἐν Πειραιῇ τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1903 ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Καμπᾶ εἰς διαταγὴν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου πληρωτέας δὲ ἀπάσας εἰς Ἀθήνας ἀλληλεγγῶς ὑπὸ τῶν ἄνω ἐναγομένων, ἧτοι τὴν μὲν πρώτην διὰ δραχμὰς τετρακοσίας (400) πληρωτέαν μετὰ μῆνας τρεῖς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τὴν δευτέραν διὰ δραχμὰς πεντακοσίας (500) πληρωτέαν μετὰ μῆνας τέσσαρας καὶ τὴν τρίτην διὰ δραχμὰς τετρακοσίας (400) πληρωτέαν μετὰ μῆνας πέντε καὶ ἐν ὑπερημαρίᾳ ἐπὶ τόκῳ 9 ο/ο ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστης. Ἀπάσας δὲ τὰς ἄνω συναλλαγματικὰς ἀπεδέχθησαν οἱ ἀντίδικοι, αὐτὰ δὲ διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφῆσεως μετεδιδάθησαν εἰς διαταγὴν μου ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Καμπᾶ.

Ἐπειδὴ ὁ τόκος τοῦ ἄνω ποσοῦ ἀνεόρεται ἐν συνόλῳ εἰς δραχμ. 552 ἧτοι ἐπὶ μὲν δραχ. τετρακοσίῳ ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1903 δραχ. 172, ἐπὶ δραχ. πεντακοσίῳ ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου 1904 δρ. 214 καὶ ἐπὶ δραχ. τετρακοσίῳ ἀπὸ 8 Φεβρουαρίου 1904 δρ. 166 ἧτοι ἐν ὄλῳ τὸ ὀρεϊλόμενον μέγιστον σήμερον ποσὸν κεφαλαιῶν καὶ τόκων ἀνέρχεται εἰς δρ. χιλίας ὀκτακοσίας πενήτηκοντα δύο (1852).

Ἐπειδὴ κατὰ σαυτὰ δέον νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἀντίδικοι ἀλληλεγγῶς καὶ εἰς ὄλοκληρον νὰ μοι καταβάλωσιν τὸ ἄνω ποσόν.

Ἐπειδὴ οἱ ἀντίδικοι εἰσὶν ἔμποροι καὶ τὸ γλευκὸν ἠγόρασαν διὰ τὴν κοινὴν μεταξὺ αὐτῶν ἐταιρικὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν.

Διὰ ταῦτα

Καὶ τὰ προστεησόμενα.

Καλῶ τοὺς ἀντίδικους ἐμπροθέσωμαι πρὸς συζήτησιν καὶ ἐξαιτοῦμαι. Δεκτικῆς γενομένης τῆς παρουσίας μου. Νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἀντίδικοι ἀλληλεγγῶς καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτῶν κρατήσεως νὰ μοι καταβάλωσιν δραχμὰς χιλίας ὀκτακοσίας πενήτηκοντα δύο (1852) ἐντόκως πρὸς 9 ο/ο ἐτησίως ἀπὸ σήμερον μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη. Νὰ κηρυχθῆ ἡ ἐκδοθησόμενη ἀπόφασις προσωρινῶς ἐκτελεστή.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητῆρ ἐπιδότω νομίμως τὴν παρούσαν πρὸς τὸν εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν δι' ἔκαστον τῶν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντιδικῶν.

Ὁ Πληρεξούσιος δικηγόρος
Α. Σ. Μάτεσις

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7455 (1908) ἀποφάσεώς του, δεχθὲν τὴν ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου ε. ε. αἴτησιν τῶν Δημητρίου Π. Παπᾶ καὶ τῆς συζύγου του Μαρίας Δ. Παπᾶ κατοικοῦ Καλυβίων Κορθαρά, ἐκήρυξε θετὸν τέκνον αὐτῶν τὸν Γεώργιον Σωτηρίου Κόλιαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1908.

Ὁ πληρεξούσιος Δικηγόρος τῶν αἰτούντων.

Θάνας Ν. Ζώρας.

Ἐκ τοῦ περὶ ἀρμολογίας συγγράματος τοῦ Πρωτοδίκου κ. Α. Γεωργιοπούλου, τὰ ὑπολειφθέντα ὀλίγα σάματα πωλοῦνται παρὰ τῷ ἐκδότῃ Α. Τερζοπούλῳ κάτωθι Στοιᾶ Ἀρσακίου ἀντὶ δραχμῶν 15.

Τύποις Π. Α. Πετράκου